

--- Jeong

You ---

Jeong

----- Yedi

----- Yıllık

Karanlık



—
Roman
—

Jeong You Jeong, 1966'da Hampyeong'da doğdu. Hemşirelik okuluna gitti ve beş yıl hemşire olarak, dokuz yıl da sağlık işleri dairesinde çalıştı. Hayatı boyunca yazar olmak istedi ve 35 yaşındayken mesleğini bırakarak yazmaya odaklandı. İlk romanı, Güney Kore'nin prestijli Segye Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü. *İyi Evlat* ise ABD'de çoksatar listelerine girdi. Romanlarından ikisi filme uyarlandı.

YEDİ YILLIK KARANLIK

Orijinal adı: Chilnyeouui bam

© 2011 Jeong You Jeong

Kore'de EunHaeng NaMu Publishing Co., Ltd. tarafından basılmıştır.

Yazan: Jeong You Jeong

Koreceden çeviren: Göksel Türközü

Yayıma hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Barbara J Zitwer Agency'den alınmıştır.

Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

1. baskı / Ekim 2022 / ISBN 978-625-8215-42-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yedi Yıllık Karanlık

Jeong You Jeong

Çeviren: Göksel Türközü

Önsöz

Ben babamın celladıydım.

12 Eylül 2004, babamdan yana olduğum son tarihi. O zaman henüz hiçbir şey bilmiyordum; babamın tutuklandığını da, annemin öldüğünü de, o gece neler olduğunu da... Belli belirsiz bir huzursuzluk hissediyordum sadece. Sing Hvan Amca'nın elinden tutarak yaklaşık iki saattir saklandığım Seryong Çiftliği'nin ahırından çıktıktan sonra ters giden bir şeyler olduğundan emin olmuştum.

Çiftliğe giden patikanın girişini iki polis arabası kapatmıştı. Polis arabalarının mavi ve kırmızı ışıkları gürgen ormanını mora bürüyerek yanıp sönüyor, yayılan ışıkta kanatlı böcekler uçuşuyordu. Gökyüzü hâlâ karanlıktı, sis yoğundu ve ben nemli sabah havasında titriyordum. Sing Hvan Amca cep telefonunu elime tutuşturarak *iyi sakla* diye fısıldadı. Memurlar ikimizi polis arabasına bindirdiler.

Arabanın penceresinden ürkütücü bir manzara görünüyordu: yıkılan köprü, sular altında kalmış yol, harap olmuş sokaklar, birbirine girmiş itfaiye araçları, polis arabaları ve ambulanslar, karanlık gökyüzünde dolanan bir helikopter... Seryong Barajı Ovası denilen, iki haftadır yaşadığımız bu köy bir cehenneme dönmüştü. Ne olmuştu buraya böyle? Bir şey soramadım. Sing Hvan Amca'ya bakamadım bile. Kötü bir şey duymaktan korkuyordum.

Polis arabası S şehrindeki bir karakolda durdu. Polislerden biri Sing Hvan Amca'yı koridorun sonuna doğru çekiştirip götürürken başka bir polis de beni diğer tarafa doğru götürdü. Küçük bir odada iki dedektif bekliyordu.

“Sadece başına gelenleri anlat” dedi mavi gömleklili olan. “Ne duyduğunu ya da hayalinde ne canlandırdığını değil, anladın mı?”

Anlamıştım. Ağlamamam gerektiğini de, korkup çekinmemem gerektiğini de. O gece olanları soğukkanlılıkla anlatmam gerekiyordu. Böylece Sing Hvan Amca’yla buradan çıkabilir, babamı bulup, annemin iyi olduğundan emin olabilirdim. Dedektifler sessizce dinlediler.

“Anlattıklarını bir toparlayalım” diyerek söylediklerimi tekrar etti mavi gömleklili dedektif. “Seni göle götüren baban değil, bir güvenlik görevlisiydi, öyle mi?”

“Evet” diye cevapladım.

“An Sing Hvan seni kurtarmaya gelene kadar iki hafta önce ölen kız çocuğuyla gölde saklambaç oynadın.”

“Saklambaç değil, davul zurna bir iki üç oynadık.”

Dedektiflerin ikisi de hiç konuşmadan bana bakıyorlardı. Ne düşündükleri gözlerinden okunuyordu: *Söylediklerine inanmıyoruz.*

Bir süre sonra, mavi gömleklili polis beni karakolun girişine götürdü ve öz amcamın otoparkta beklediğini söyledi. Girişten otoparka kadar olan yolu gazeteciler doldurmuştu. Mavi gömleklili polis beni dirseğimden tutarak gazetecilerin arasına daldı. Her bir adımımızda flaşlar patlıyor, bağırışlar yankılanıyordu: *Kafanı kaldır. Bu tarafa bak. Babanı gördün mü? Sen neredeydin?*

Başım dönmeye başladı. Kalbim hızla çarpıyor ve midem bulanıyordu. Mavi gömleklili polisin adımları giderek hızlanıyordu.

Bir an, Sing Hvan Amca’nın bana seslendiğini duyar gibi olduğum, mavi gömleklili polisin elini itip dönüp arkama baktığım o an, sayısız yüz arasında Sing Hvan Amca’yı aradığım o kısacık anda, flaşlar birbiri ardına patladı. Bu ışık denizinde yapayalnız bir ada olmuşum.

Amcam arabanın arka kapısını açtı. Koltuğun bir köşesine kıvrılıp oturdum ve Sing Hvan Amca’nın elime tutuşturduğu cep telefonunu açtım. Ekrandaki fotoğrafa baktım: Sisle kaplı müstakil evin önündeki yolda, yanan sokak lambaları ve mazı ağacından çitlerin yanında, yan yana yürüyen iriyarı bir adam ve bir oğlan çocuğu. Adamın elinde çocuğun okul çantası vardı, çocuk da eli-

ni adamın pantolonunun arka cebine sokmuştı. Babamla bendik bunlar. On gün önce sabah okula giderken Sing Hvan Amca habersizce arkamızdan çekmiş olmalıydı.

Telefonu kapatıp avucumda sımsıkı tuttum. Alnımı dizlerime dayayıp iyice büzüldüm ve ağlamamak için kendimi tutmaya çalıştım.

Dünya o geceki olayı “Seryong felaketi” diye kaydetti. Babama çılgın katil dediler, bana da katilin oğlu. O zaman on bir yaşındaydım.

Deniz Feneri Köyü

1

Siyah bir minibüs hızla gelip eczanenin önünde durdu. Ray-Ban güneş gözlüğü takan bir adam sürücü koltuğundan indi ve eczaneye girdi. O sırada tam *ramyun*¹ yemek üzereydim. Saat üçe geliyordu ve öğlen yemeğini henüz yiyordum. Temizliği yeni bitirmiştim ve iyice acıkmıştım, yine de müşteri gelince kalkmak zorunda kaldım.

“Hey genç, bir şey soracağım.”

Adam Ray-Ban’ini çıkardı. “Öğrencisin *herhalde?*” diye sorarcasına bakışları kısacık kesilmiş saçlarıma takılmıştı. Yemek çubuklarımı tencerenin sapına koydum. Çabuk sor hadi.

“Deniz Feneri Köyü’ne nasıl gidiliyor? Tabelada görünmüyor da” dedi Ray-Banlı, elinde tuttuğu Ray-Ban’le eczanenin yanındaki kavşağı göstererek. Arabasına bir göz attım. Chevrolet Chevy minibüs pek sağlam görünüyordu.

“Oğlum Deniz Feneri Köyü’nü bilmiyor musun sen?”

Çalıştığım bu eczanenin sahibi bana delikanlı diye seslenirdi, o bile oğlum, sen falan diye konuşmazdı benimle. Yine de benimle böyle saygısız bir dille konuşmasına kızdığımdan değil, sadece merakımdan, şansına eczacı da burada olmadığından, altı üstü bir soru sordum.

“Navigasyon yok mu?”

“Navigasyonda bulamadığımdan soruyorum ya işte.”

1. Sulu erişte. (ç.n.)

Sanki cümlesinin sonunda içinden “lan” demiş gibi bir ifadesi vardı. Ben de aynı üslupla karşılık verdim ona. “Navigasyonun bulamadığı yeri neden eczanede arıyorsun o zaman lan?”

Chevrolet kavşaktan dümdüz ilerleyerek gözden kayboldu. Oturup *ramyunumu* yedim. Deniz Feneri Köyü’nün navigasyonda geçen adı Şinsongni’ydi. Üstelik oraya gitmek için yandaki kavşaktan sola dönmek gerekiyordu. Ha bu arada, ben de Deniz Feneri Köyü’nde yaşıyorum.

Deniz Feneri Köyü haritada bile görünmüyordu. Haritayı hazırlayanlara göre varlığı çok önemsiz olduğu için adını yazmaya bile değer görmemişlerdi herhalde. Oda arkadaşım olan Sing Hvan Amca’nın dediğine göre “Hwawon Yarımadası’nın kulağı” sayılacak kadar küçük bir yerd.

Çalıştığım eczanenin sahibi köy otobüslerinin bile durmadığı bir dağ başı derdi oraya. Deniz Feneri Köyü Gençlik Derneği Başkanı’nun tabiriyle, bir çift terlik almak için bile şehre ulaşmak zorunda olduğun ve bunun için canın çıkana kadar yürümen gereken, dünyanın sonunda bir yerd burası. Bunların hepsi doğru sayılır. Kuş uçmaz kervan geçmez bir sahil yolunda otuz li^2 kadar gittikten sonra falezlerin üzerine kurulu köyü ancak görebilirsiniz. Deniz feneri denize doğru kuş gagası gibi uzanan kayalıkların sonunda yer alır. Köyün ön tarafındaki denizde küçükkü büyüklü kayalık adalar yükselir ve arka tarafı uzun, yüksek kayalık dağlarla çevrili.

Bir keresinde Sing Hvan Amca’yla o dağların zirvesine çıkmıştık. Karşıdaki düzlükler göz alabildiğine görünüyordu; deniz gibi uçsuz bucaksız topraklar, bir küme ağaç bile olmayan bozkırlardı. Devletin turizm kompleksine dönüştüreceğiz diye alıp öylece bir kenarda unuttuğu düzlüklerdi bunlar. O düzlüklerde eskiden darı yetiştiğini duymuştum. Artık olmasa da eskiden bu arazilerin sonunda küçük bir köy varmış. Şinsongni’ye Deniz Feneri Köyü demeyi de bu yok olan köyün çocukları başlatmış.

Deniz Feneri Köyü de neredeyse yok olmak üzere. Nüfusu, sonradan gelen “çocuklar (yani Sing Hvan Amca ile ben)” da dahil toplam

2. 1 li 393 metredir. (ç.n.)

on iki kişiden ibaret. Yaş ortalaması 69 ve tatlı patates tarımıyla geçimlerini sağlıyorlar. Deniz var ama balık tutacak adam yok. Yine de deniz olduğu için hiç değilse bir şeyler tutturuyorlar; canları çorbaya katacak ya da alkolün yanına meze yapacak bir deniz ürünü istediğinde “çocukların” sırtını sıvazlayarak yapıyorlardı bunu. Belediye kayıtlarına göre Deniz Feneri Köyü'nün son çocuğu 61 yıl önce doğmuş. O çocuk, Deniz Feneri Köyü'nün hem Gençlik Derneği Başkanı hem bir tanecik deniz motorunun kaptanı hem de Sing Hvan Amca ile benim kiracı olarak yaşadığımız Deniz Feneri Pansiyonu'nun sahibiydi. Pansiyonda kalanlar genellikle tanıdık tavsiyesiyle gelen dalgıçlardı. Köyün önündeki denizdeki kayalık adaların sualtındaki sarp falezleri onları bu ıssız yere çeken şeydi. Biz de aynı onlar gibi bu sarp falezler için gelip buraya bağlanıp kalmıştık. Tahminimce Chevroletli ekip de bu kayalık adaların namını duyup gelmişti. Öyle olmasa iyi olurdu ama durum onu gösteriyordu.

Saat yedi civarı eczacı geldi ve kasayı açtı. Bu benim işten çıkabileceğimin işaretiydi. Eczacıdan gizli, çantama bir kutu doğal enerji içeceğiyle bir tane yakı sıkıştırdım. Kutsal Noel arefesinde bu ne aşağılık bir davranış böyle diyecek olursanız hemen cevaplayayım. Sing Hvan Amca daha otuz dokuz yaşında ama tepesi çoktan açılmaya başladı. Kaşları bile sofı gibi ağarmaya başladı. Kendi aramızda yaptığımız, kuralları çok basit bir çeşit triatlon olan kayalık ada yarışmasında her gün biraz daha içler acısı bir performans gösteriyor. Bu yarışmaya, Gençlik Derneği Başkanı'nın teknesiyle, yarışma yerimiz olan kayalık adanın batı ucuna doğru hareket ederek başlıyoruz. Tekneyi oraya demirledikten sonra kurbağalama yüzerek adayı bir tur dönmek birinci etap, adanın batı ucundan dalarak sualtındaki falezlerden deniz üzümü, midye ve deniz hıyarı gibi şeyler toplayıp kovayı doldurmak ikinci etap, adadaki çam ağacına astığımız basket potasına ilk beş basketi atanın kazanacağı iki kişilik basket maçı üçüncü etap.

Sing Hvan Amca son on yarışmanın dokuzunda yenildi. Geçen hafta smaç basayım derken ensesini incitti. O zamandan beri bana her baktığında, alçak bir acemi kafama vurdu deyip duruyor.

“Ben çıkıyorum.”

Kapının önünden eczacıya seslenip bisikletime atladım. Kavşaktan çıktıktan sonra ayakta pedal çevirmeye başladım. Falezlerin üstünden devam eden sahil yolunu son sürat geçtim. Ay görünmese de yol karanlık değildi; yıldızlı bir geceydi. Yıldızların ışığıyla sarmalanmış deniz rüya gibiydi. Falezleri yalayan dalgalar, karanlıkta sessizce uçan gümüş renkli deniz kuşları, deniz kenarındaki kayaların arasından süzülen sis, kara kara gölgeler gibi görünen kayalık adalar... Sözlerime "hoş bir meltem" gibi edebi bir ifadeyle devam edebilsem güzel olurdu ama iki ucu keskin bıçak gibi bir rüzgâr suratımı yüzmüştü sanki. Eve vardığımda sadece kafatasım kalmış gibi hissediyordum.

Duvarın dibinde Sing Hvan Amca'nın mor Bongo minübüsü ile siyah Chevrolet minibüs arka arkaya duruyordu. Bisikletimi Bongo ile Chevrolet'nin arasına koydum. Duvarın arkasından Sing Hvan Amca'nın sesi geliyordu. İstemediği şeylerle ilgili konuşurken kullandığı, sanki ders kitabından okur gibi konuşma üslubunu takınmıştı.

"Kayalık adada gelgit çok güçlü ve değişkendir. Üstelik alt akıntıların ne zaman ne taraftan geleceği belli olmaz. Denizaltı topoğrafyası labirent gibi dolambaçlı. Hem de şimdi deniz seviyesi yüksek, üstelik gece ve siz alkollüsünüz..."

O anda biri Sing Hvan Amca'nın sözünü kesti: "Alooo amca, sen kim oluyorsun da böyle atlele çıkıp gelip öğretmenlik taslıyorsun?"

Sing Hvan Amca az önceki üslubunu bırakmıştı: "Bence sarhoş birinin gireceği yer denizin dibi değil yorganın altı olmalı."

Kapıyı itip girdim. Bahçenin ortasında iki takım karşılıklı duruyordu. Bir tarafta ellerinde dalış malzemeleriyle Chevrolet grubu, öbür tarafta ayağında terlik, üstünde atlele Sing Hvan Amca ve Gençlik Derneği Başkanı. Sayıları dörde ikiydi. Zaten kısık gözlü olan Sing Hvan Amca'nın gözleri yarım açıktı. Belli ki uykusundan uyandırmışlardı. Onu uyandıran Gençlik Derneği Başkanı tam arkasında hafifçe belini bükmüş dikiliyordu.

Sing Hvan Amca ile konuşan karşı takımın lideri bugünkü Ray-Banli'ydi.

“Bence yorganın altına girmesi gereken, üstünde atlele titre-yen sensin sanki.”

“Oğlum sen hiç gece dalış yaptın mı?” diye sordu Sing Hvan Amca.

Ray-Banlı bir kahkaha patlattı. Ronaldo’ya kafa vuruşu yapabiliyor musun diye sorsalar böyle gülerdi herhalde. Diğer üçü de ardından gülmeye başladılar. Sing Hvan Amca kollarını bağlayıp şöyle bir yere baktı ve “Lider tedbirsiz olursa kaza olur” dedi.

Ray-Banlı başparmağıyla kendi burnunu şöyle bir kaşıyarak, “Her şeye burnunu sokarsan burnun kanar” dedi. Yanındakiler kahkahalarla gülüyorlardı. Biri bacaklarını uzatıp yere oturdu. Alkol değil de uyuşturucu almışa benziyorlardı. Sing Hvan Amca ağzında bir şey çiğnermiş gibi bir hareketle Ray-Banlı’ye bakıyordu. Görünüşe göre kafasından bir hesap yapıyordu. Şuna bir tane vursam ben kaç tane yerim acaba? Benim hesabıma göre, dörde ikinin aritmetik sonucu yüzde yüz göldü.

Her zaman “Yazar Bey” diyerek Sing Hvan Amca’ya saygısını belli eden, eskilerin edebiyat düşkünü Gençlik Derneği Başkanı araya girdi:

“Evladım, bu nasıl bir söz şimdi böyle? Yazar Bey avare olduğundan mı burada? Bir kaza yaşanmasını önlemek için öyle diyor. Bu köydeki en iyi dalgıçtır kendisi. O olmaz diyorsa gerçekten olmaz demektir. Gün ağarınca on kere yirmi kere istediğiniz kadar vereceğim gemiyi, şimdi gidip...”

Ray-Banlı yere tükürdü ve sinirden patlayacakmış gibi bir edayla “Lanet olası!” diye tıslayarak konuşmaya devam etti.

“Ne laftan anlamaz adamsın sen! Anlaşmamıza göre patron biziz.” Ray-Banlı işaretparmağıyla Gençlik Derneği Başkan’ını göstererek devam etti. “Sen de işçi. Biz para verdik, sen de gemiyi verdin. Tamam mı ihtiyar?”

Kapıyı ayağımın tersiyle iterek kapattım. Sing Hvan Amca’yı odaya götürebilmem için havayı dağıtmam gerekiyordu. Gençlik Derneği Başkanı’nu kurtarabileceğimi sanmıyordum ama.

İlk dönüp bakan Gençlik Derneği Başkanı oldu. “Vay! Bizim oğlan ne zaman gelmiş yahu?”

Sonra Sing Hvan Amca dönüp baktı, ardından da Chevrolet takımı. Ray-Banli, “Bak sen! Kimleri görüyoruz? Eczanedeki küçük bey değil misin sen?” diyerek beni tanıdığını anında belli etti.

Bense Sing Hvan Amca’ya dönerek, “Biraz gelir misin?” diye sordum.

Ray-Banli onun önünü keserek alaycı bir bakışla, “Küçük beyimiz evi nasıl buldu acaba? Hani Deniz Feneri Köyü’nü bilmiyordun?” diye sordu.

Onunla muhatap olmamak için odamıza doğru yöneldim. Kaldığımız oda ters L şeklindeki, geleneksel bir hanok evinin ilk odasıydı ve yola bakan büyük penceresi alabildiğine deniz ve deniz feneri manzaralıydı.

Ray-Banli, “Küçük bey, patronun biliyor mu senin böyle kendi evini bile bilmeyen bir geri zekâlı olduğunu? Bu arada, yazar mıdır, dalgıç mıdır, bu atletliyle geri zekâlı eczacı beyimiz birbirini tanıyor muymuş? Baba oğula benzemiyorsunuz, amca yeğen de değil gibisiniz, daha özel bir ilişkiniz mi var yoksa?” diyerek yılışık yılışık sataşıyor, çetesindekiler de kıkır kıkır gülüyorlardı.

Onu duymazdan gelip yürümeye devam ettim. Ortamın havasını dağıtmıştım ama Ray-Banli’nin çenesini dağıtmaya niyetim yoktu.

Sing Hvan Amca, “Başkan Bey siz karar verin, benim daha fazla söylecek lafım yok” diyerek muhabbeti noktaladı ve ikimiz yan yana yürüyerek odamıza girdik. Kapı kapanırken “Vaaay” sesleri duyuluyordu. Ardından Gençlik Derneği Başkanı’nın bağırışı ve arabanın motor sesi geldi. Yine de denize gidecekler demek diye düşündüm ama öyle değildi, en azından o an değildi.

Chevrolet grubundan kahkaha mı, Tarzan gibi bağırarak mı ne olduğu belli olmayan sesler geliyordu. Ololololo... Sesle birlikte farlar da yanıp söniyordu. Arabanın hoparlöründen bir Noel ilahisi yükselmeye başladı.

Perdeyi kapattım. Kendi kaleme gol atmak gibi olmuştu bu. Ses ve ışık karmaşasının bir anda pencereleri titreten tehditkâr bir havaya dönüşmesine bakılırsa karşı tarafa zafer sevinci yaşatmıştım. Pencereler sallanıyor, Chevrolet ekibinin sesleri ilahiyi bastırıyordu.

Gerçekler daima su yüzüne çıkar...

Güney Kore'nin taşrasındaki bir baraj gölünde genç bir kızın ölü bedeni bulununca polis hemen bir soruşturma başlatır. Kızın babası ile barajda çalışan iki güvenlik görevlisi şüpheliler arasındadır ve üçünün de cinayetin işlendiği geceye dair sırları vardır. Soruşturma devam ederken kendilerini bir kedi-fare oyunu içinde bulurlar. Oyunun sonunda da korkunç bir trajedi yaşanır ve bir güvenlik görevlisi tutuklanıp hapse atılır.

Ancak kızın öldüğü gece yaşananlar hâlâ aydınlatılmamıştır. Gizemli bir güç, hapse atılan güvenlik görevlisinin oğlu Sovon'u her yerde izlemekte ve ona hayatı dar etmektedir. Sovon yedi yıl boyunca geçmişinden kaçtıktan sonra beklenmedik bir paketin gelmesiyle o geceye dair sır perdesini aralamaya başlar ve kendi hayatının da tehlikede olduğunu öğrenir.

“Jeong You Jeong uluslararası bir fenomen. *Yedi Yıllık Karanlık*, onun adının en iyi psikolojik gerilim yazarları arasında anılmasını sağlıyor.”

— *Los Angeles Times*

